

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi L. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 września 2005 r., wydanego w sprawie z powództwa L. S. przeciwko M. W. i J.W. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 listopada 2007 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie mu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2005 r. Sąd Okręgowy w W. uwzględniając w całości powództwo zasądził na rzecz powoda od pozwanych solidarnie kwotę 72 000 zł. wraz z kosztami procesu.

W wyniku apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył zasądzoną należność do kwoty 18 000 zł., a w pozostałej części oddalił powództwo odpowiednio obniżając zasądzone koszty procesu za pierwszą instancję, oddalił w pozostałej części apelację pozwanego i umorzył postępowanie wywołane apelacją powoda, która została cofnięta oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku, wniesionej na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., pełnomocnik powoda podał jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 54 000 zł. i wskazał, że zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego w części, w zakresie punktu I i V.

Wykazując, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wskazał, że wprawdzie powodowi przysługiwała od wyroku Sądu Apelacyjnego skarga kasacyjna, jednak nie wniósł jej z powodu utraty zaufania do reprezentującego go pełnomocnika z urzędu i odmowy Sądu Apelacyjnego uwzględnienia wniosku powoda o zmianę pełnomocnika. Wskazał też, że ponadto nie było podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, bowiem brak było przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., które uzasadniałyby żądanie przyjęcia takiej skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje jedynie od orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie jeżeli jego zmiana lub uchylenie w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela i spełnione są pozostałe przesłanki art. 424¹ § 2 k.p.c.,

skarga przysługuje także od orzeczenia, od którego stronie przysługiwał środek prawny, lecz z niego nie skorzystała.

Jeżeli zatem stronie przysługiwał środek prawny do uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia, z którego nie skorzystała, dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji zależy od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji, którą wniesiono pomimo nieskorzystania z przysługującego stronie środka zaskarżenia i w której nie wykazano, że niezgodność z prawem tego orzeczenia wynika ze wskazanych wyżej kwalifikowanych przyczyn, określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., podlega odrzuceniu, jako niedopuszczalna (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2006 r. I CNP 24/06, z dnia 18 sierpnia 2006 r. I CNP 42/06 oraz z dnia 21 lutego 2007 r. I CNP 5/07, nie publ.).

Skarżący oparł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 września 2005 r. na przesłankach z art. 424¹ § 1 k.p.c. Skarga taka jest niedopuszczalna, jeżeli stronie przysługiwała skarga kasacyjna, której nie wniosła, chyba że powołuje się i wykaże istnienie szczególnych, wyjątkowych okoliczności, o których mowa w paragrafie drugim wskazanego przepisu. Z uwagi na to, że powód, który nie wniósł przysługującej mu skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego, nie powołuje się w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku na wyjątkowe okoliczności kwalifikowanej niezgodności z prawem, wskazane w art. 424¹ § 2 k.p.c., skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.

Podlega ona odrzuceniu także z powodu niespełnienia wymogu art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c., bowiem zakres zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego został wskazany nieprawidłowo skoro objęto nim cały punkt I sentencji, mimo

że w punkcie tym zawarto również korzystne dla powoda rozstrzygnięcie zasądzające na jego rzecz kwotę 18 000 zł.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie pierwszym postanowienia.

Oddalając wniosek pełnomocnika powoda z urzędu o przyznanie mu od Skarbu Państwa wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy miał na uwadze utrwalone już stanowisko orzecznictwa w tym przedmiocie, że wynagrodzenie takie przysługuje jedynie w sytuacji świadczenia pomocy prawnej na poziomie wymaganym przez jej profesjonalny charakter. Nie spełnia tego wymogu sporządzenie przez zawodowego pełnomocnika skargi niedopuszczalnej oraz zawierającej uchybienia formalne uzasadniające jej odrzucenie wprost (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1997 r. II CZ 88/97, OSNC z 1998 r. nr 3, poz. 40, z dnia 12 lutego 1999 r. II CKN 341/98, OSNC z 1999 r. nr 6, poz. 123, z dnia 12 grudnia 2001 r. III CKN 407/01, nie publ. oraz z dnia 17 lipca 2002 r. I CK 199/02, nie publ.).